

Iz njene zapuščine, ko z zrcaljenjem predhodnega razdelka Cvetka Bevc premakne glediščno točko iz moškega v ženski subjekt, ki opisuje počasno minevanje, na preostanku njenega življenja pa se hkrati vzpostavlja nov ženski rod. Postopno odhajanje avtorica rahlja z učinkovito (samo)ironijo in potrebnim vitalizmom v *Zadnjem plesu*, kjer govorka vse do zadnjega izdiha zastavlja življenje, le "da bo nebo široko odprlo oči". V razporejanju zgodb v preteklost in skrbi za prihodnost se zbirka elegantno zaokroži v odprtem koncu, "na križišču, / kjer se cepijo večne poti" (*Potomka*), kjer ob nagovorih potomki poteka predaja izkušenj, ki se upirajo linearnosti časa ter prinašajo potrebno moč za nove in ponovne ciklične (iz)gradnje jezika ter subjekta na njegovi nadaljnji poti v (ne)znano.

S tem avtorica nakazuje na nezaključenost krogotoka, kar se v dodelani dramaturški zasnovi zbirke kaže tudi v detajlih: sedem razdelkov že s simboliko števila ponazarja celovitost, pri čemer zadnji prinaša pesem manj, a gre slednje razumeti kot nedokončanost ter odprtost strukture, ki se v predajanju zapuščine in seganju na sam začetek ves čas obnavlja. Na ta način v pesniški zbirki *In vendar sem* Cvetka Bevc svoj pesniški izraz pripelje do enega od vrhuncev svojega dosedanjega pesniškega dela, ki v senzibilnem tematiziranju jeseni življenja bralcu podarja nenehno kljubovanje za obstoj, vero oziroma smisel v človeško (pre)bivanje ter ustvarjalnost kot preseganje siceršnjih omejitev in naše lastne minljivosti.